

[Anne Grete Holmsgård]

mager. Det er simpelt hen det rene, glade vanvid, og det kan enhver sige sig selv det er, uanset at det er så tåbeligt, at vejdirektoratet smider en masse penge ud på at få lavet et sådant latterligt billede af, hvem der vil bruge den vej. Selvfølgelig vil folk, der bor på Østerbro og en stor del af Sjælland, aldrig nogen sinde drømme om at bruge den vej. Men det er den eneste måde, hvorpå man overhovedet har kunnet få trukket nogle tal op af jorden, hvorefter det så ud, som om der var et trafikgrundlag på 20.000 til den vej. Det er der ikke, og det ved alle godt, hvis de ønsker at bevæge sig på et sagligt niveau.

Det ved ministeren også. Han ved godt, der ikke er noget som helst trafikgrundlag for vejen. Han ved også godt, at den bro, han drømmer om i sine hede nattedrømme, aldrig nogen sinde kommer, og at den, hvis den kommer, i hvert tilfælde ikke kommer til at ligge ude for enden af den motorvej, som skulle transportere bilerne ud til Kastrup, hvorefter de skulle futte over Øresund. Den kommer ikke, og den kommer i hvert tilfælde ikke dér.

Ministerens problem er selvfølgelig, at han alligevel helst ikke vil stemme for forslaget, som ophæver en anlægslov for en vej, og derfor har han fundet denne pragtfulde lille løsning, der går ud på, at det kunne jo være, der kom et bedre trafikgrundlag på et eller andet tidspunkt, om ikke i dette årtusind, så i det, der kommer umiddelbart derefter, og derfor skal vi ikke ophæve denne vej. I stedet for skal vi lave nogle små krøller om, at ældre mennesker og de, som kun kan få arbejde, hvis de er tvunget til at flytte fra området, kan få deres ejendomme overtaget af det offentlige.

Alle ved, at det osrer langt væk, men alligevel sidder ministerens parti og stemmer imod dette forslag. Jeg tror, de eneste, der i deres vilde fantasi tror på, at det kunne lade sig gøre, er nogle af de herrer i socialdemokratiet, der mener det samme som formanden for HT, nemlig at det vil være en landvinding for den kollektive trafik, hvis vi får dette pragtfulde anlæg til at drøne hen over Vestmager, for så kan vi virkelig komme frem med den kollektive trafik, i stedet for at vi skal køre ad alle de snørklede veje. Som sagt, vejen bliver aldrig til noget, og derfor

er det latterligt, at der ikke er et flertal, der stemmer for, at anlægsloven bliver ophævet.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg har en lille kammeratlig filosofisk replik til hr. Dræbye, som talte om overdreven optimisme. Jeg er enig med hr. Dræbye, i, at ens handlingsplaner bør være realistiske, men derfor kan ens fremtids tanker udmærket være optimistiske og sangvinske. Det tror jeg ikke der sker nogen skade for statskassen ved.

Dernæst vil jeg gerne sige til fru Anne Grete Holmsgård, at jeg sandelig ikke har noget, der osrer. Jeg har ikke noget imod at stemme for bortfald af en anlægslov, for jeg vurderer ikke, at jeg vil være i mit nuværende embede på det tidspunkt, hvor denne vej igen vil kunne blive aktuel. Derfor ville det overhovedet ikke gøre spor ondt på mig at stemme for dens bortfald, og jeg har da også i udvalget både mundtligt og skriftligt tilkendegivet, at denne strækning med de midler, der er til rådighed for vejbyggeri i de kommende år, i hvert fald ikke er med på listen. Der er meget vigtigere vejstrækninger, som vi skal have prioriteret op, og som de til rådighed værende midler skal anvendes til.

Men jeg må gentage fra mit indlæg for et øjeblik siden, at der ikke er vundet noget for nogen ved at fjerne den gældende lov, og da man jo ved, hvor hurtigt tingene skifter – ofte meget hurtigere, end selv den mest optimistiske fantasi rækker til at forestille sig – og da vi tillige ved, hvor lang og trang en gang vejlove har gennem folkettinget, mener jeg, at den mest realistiske måde at handle på i denne sag er den, som flertallet går ind for, nemlig at lade sagen ligge, indtil den bliver aktuel næste gang.

(Kort bemærkning).

Dræbye (RV):

Jeg må da indrømme, at jeg nu forstår ministeren meget bedre, for jeg havde den forudsætning, at en anlægslov vedtaget af folkettingen var en handlingsplan, og har vurderet den som sådan. Nu kan jeg forstå, at anlægslove, når det gælder ministeriet for offentlige arbejder under den nuværende minister, ikke er handlingsplaner, men mere luftige frem-